

вже слова, мов та зачєрована пtiчкє,
пурхнули в безвісти... Ох, розпука мо-
я!... [хвилю мовчить].

Я рішивсь, розумієть ся, рішивсь
зробити се — так, зробити се — при най-
близшій нагоді коли зійдемо ся, хочби
й щє раз не вдало ся. Але зараз чи
памятаю гаразд форму освідчин, що
вивчив колись? О, пригадую — я читав
в тій книжці, що Юлечка позичила ме-
нї до читання. Ага воно так: „Марусю”
— розумієть ся, тут мушу замінити на
„Панно Юлю!” — княгине серця мойо
го!... Від кількох вже лїт кохаю тебе
всіми поривами душі моеї. (Видно й
другим серце рветь ся, подібно як менї).
„Марійко! — тут знова мушу сказати:
Юлю! — чи приймеш серце мое пала-
юче любовю — воно справді стає менї
горячо — [втирає піт з чола] — з любо-
ви, — от знов забув, як далі — з любови
до тебе! Чи схочеш зі мною поділяти
долю й недолю — се послїдне треба би